

КАЗ БУКИ ВЕДИ

Никой не е в състояние да удържи силата на една идея, чието време е дошло! ...

ГОДИНА 7, БРОЙ 31, УЧИЛИЩЕН ВЕСТНИК НА СУ "Иван Вазов" гр. Плевен

ноември 2017

Вестникът е лауреат на Седмия национален конкурс за ученическа журналистика "Стоян Михайловски" - 2014 г. - първо място
Носител на трета награда в Шестия национален конкурс за ученическа журналистика "Стоян Михайловски" - 2013 г.
Носител на първа награда в Четвъртия национален ученически журналистически конкурс "Григор Попов" - 2016 г.
Носител на първа награда в Петия национален ученически журналистически конкурс "Григор Попов" - 2017 г.

Цена 1 лев

Спорна учебна година!

Боже, не искам
да влизам в тази
сграда!

Мисля, че
всеки ден ще
ти се налага!

Дали това
тържество
ще свърши
скоро? Много
съм гладна...

Нямам търпение да
започнем училище

Аз пък нямам търпение
да се върна пред
блока, за да поритам
с момчетата

За езика, за думите...

Колко пъти на ден сте търсили точната дума, за да изразите неповторимо мислите си, колко пъти сте казвали „Нямам думи“, без да се замисляте защо? Колко пъти сте оставали неми пред красивата и точна дума и сте възкликвали „Точно това исках да кажа“? А колко пъти сте били свидетели как неточната дума може да тласне и към нелицеприятни неща?

В този месец на духовността да поговорим за родния език. С грижа и болка! Без патриотични екзалтации. Да поговорим за езика като част от нашата идентичност и себеуважение, от нашата история, родова памет, от нашето днес и от нашето бъдеще. Това е нашият опит да осмислим делата на будителите. Ще го направим с професионалистите. Особено щастливи сме, че на нашата покана се отзоваха езиковедите проф. д.ф.н. Ивелина Савова и проф. д-р Добрин Даскалова. Те отговарят на нашите въпроси за настоящето и бъдещето на родното слово.

проф. д-р Добрин Даскалова

Здравейте, млади приятели!

Позволявам си това обръщение, независимо от разликата в годините, защото общата тревога за състоянието и развитието на българския език свързва в добро и ползотворно приятелство всички нас, които милеем за чистотата му и за запазване на неговото богатство. Разстоянията и възрастта в случая не са определящи. Сродява ни любовта към родния език и желанието да запазим красотата и самобитността му за тези, които идват след нас.

Развълнува ме вашата идея за издаване на вестник, в който могат да се поставят въпроси, свързани със състоянието и реализацията на българския език. Радвам се, че имате учители, които застават до вас, за да търсите заедно отговори на въпросите, вълнуващи всички българи, които милеят за родното и носят тревогата за неговата съдба.

Имате много въпроси и се опитвате да откриете техните отговори в различни посоки – чрез мнението на своите връстници, чрез позицията на учители и родители, чрез оценката и разсъжденията на специалисти, професионално свързани с проблемите на езиковата култура. *Продължава на стр. 3.*

И още:

✓ С дъх на носталгия по лятото – **стр. 5**

✓ Как нашето изкуство прекрачи границите ни – **стр. 4**

✓ Мисли разни за порастването и агресията по

пътя ни напред – **стр. 8**

✓ Празникът на народните будители през погледа на по-малките – **стр. 10**

✓ Какво мислят за нашия вестник професионалистите – **стр. 9**

Етикети и опаковки
за всички индустрии

ЛАБЕЛ

[Плевен] [България]
[бул. Георги Кочев 100]
[тел./факс: 064 800 557]
[e-mail: label.ood@gmail.com]
[www.label.bg]

Проф. Ивелина Савова: Българският език е най-съкровената част на българщината и заслужава особено внимание

Проф. д.ф.н. Ивелина Савова е преподавател по съвременен български език в Шуменския университет „Епископ Константин Преславски“. Автор и съавтор е на над 15 монографии и учебници в областта на българския език, теорията на текста и дискурса, разговорната реч, както и на множество научни студии и статии. Защитила е две докторски дисертации – през 1984 г. за придобиване на научната степен „доктор“ и през 2007 г. за степента „доктор на филологическите науки“.

- Проф. Савова, от създаването на вестника ние сме особено грижовни към родния език - снимаме езикови грешки, публикуваме ги, стараем се да пишем правилно във вестника... И независимо от всичко, особен резултат не виждаме. Не знаем какво повече да правим, за да убедим своите читатели, че правилното говорене и писане е част от себеуважението ни.

- Очевидно правите това, което в този момент е по силите ви. Но не бива да очаквате бърз резултат. Не се обезсърчавайте! За Вашите читатели (или поне за повечето от тях) истината вероятно ще дойде с времето – когато житейските условия по-нататък им покажат предимствата на образования човек. А Вие продължавайте дейността си и се самоусъвършенствайте – помнете, че добрият пример респектира и увлича.

- Днес проговаряме на английски и се налага да научим основни езикови правила на родния си език, защото са ни необходими в обучението по чужд език. Пречи ли това ранно чуждоезиково обучение в усвояването на родния език?

- Ако имате предвид говорене от типа „...И сега аз му експлейнвам на оня, че това не мейква никакъв сенс, ама той не ъндърстендва...“, сигурно пречи. Но в обичайните речеви ситуации – не би трябвало. Ранното чуждоезиково обучение е предимство и все по-голяма необходимост в съвременния „отворен“ свят. Практиката на „естествено“ двуезични деца показва, че обикновено младите бързо се ориентират в комуникативните условия и спонтанно и без проблеми превключват от език в език. Да не говорим пък за хора, които пребивават постоянно в българска езикова среда. Смятам, че предпазването от интерференция на езиците е въпрос на самоконтрол. И на желание за правилно говорене. Във всеки случай съм убедена, че чуждият език не пречи на родния при учениците повече, отколкото при възрастни хора. За мен изречение като цитираното е нескрътен опит да се демонстрира дълбоко потопяване в чуждия език, показно пренебрежение към родния език, което е чак смешно. Не вярвам достатъчно интелигентен човек да допусне това.

- Друго, което ни тревожи, е общуването в социалните мрежи. Много наши приятели казват, че не е нужно да се съобразяваме с правилата в тези случаи, защото губим време. Какво мислите по този въпрос? И как Вие пишете на приятелите си?

- В частното си общуване хората могат да по-

стъпват както желаят. Единственото правило, което важи тук, е правилото за комуникативното удобство. Но младежите трябва да знаят, че в бъдещия им живот многократно ще им се налага да общуват писмено в официални условия – например при търсене на работа ще трябва да си напишат мотивационно писмо (и да разчитат, че работодателят ще го хареса), ще бъдат принудени да общуват с институции и официални служебни лица чрез редица конкретни писмени документи. Тогава използващият некоректния „електронен“ език има малък шанс да получи това, което иска, особено в конкурентни условия. Знаенето на книжовния правопис и пунктуация е важна компетенция на надяващия се на просперитет гражданин. А правилата не се усвояват за един ден.

Що се отнася до мен, аз (за съжаление?, за радост?) съм толкова „увредена“ професионално, че дори с близките си и с приятелите си мога да общувам само на книжовен език в разговорната му форма при спазване на всички правила.

- Съдбата на пълния и краткия член в родния език – ще настане ли хаос, ако отпадне това правило, което толкова много измъчва млади и стари?

- Ще бъдат затруднени само такива като мен – които прилагат без замисляне сегашното правило и които при отпадането му ще трябва да се научат при писане да не правят разлика между подлога и допълнението. Иначе никакъв хаос не може да настъпи. Помислете логично: разграничението се отнася само за имената от мъжки род – при другите два рода и в множествено число не правим разлика между пълен и кратък член. И абсолютно никакъв хаос няма. Правилото е наложено през Възраждането уж за да се равнопоставят диалектите, някои от които познават само пълния член, а други – само краткия. В днешната езикова ситуация не виждам основание да се поддържа изкуствено правило само за мъжкия род. Единствената причина за продължаващото съществуване на това правило е установената традиция и консервативността на езиковедите.

- Много ни затруднява в обучението, в матурите писането на сложни думи – слято, полуслято или разделно – те нямат научаване. Не е ли излишно това, има ли някакви начини да се опрости или улесни?

- Напълно излишно е. Смятам, че щом дори специалистите езиковеди понякога се колебаят как се пише някоя дума, те няма защо да очакват, че други трябва да назубрят без-

крайни правила, без накрая да са сигурни кое правило да приложат. А още по-малко тези знания трябва да се тестват в изпитни условия. Убедена съм, че има начин въпросният правопис да се облекчи, но е необходима гъвкавост и кураж да се застане срещу установените правила. Разбира се, топката пак е в полето на лингвистите.

- Как преценявате езика на медиите, колкото и да е трудно да се правят такива общения?

- Зависи. Нямам сериозни претенции към езика на медиите, които конвенционално приемат за качествени. Харесва ми, че те влизат в отговорен дебат в областите на обсъжданите идеи, без да си позволяват опростенчески и скандализиращ език. Същевременно напълно чужди са ми таблоидни и „булевардни“ издания и предавания, които търсят скандала дори на нивото на словото. Не възразявам срещу имитирането на разговорните комуникативни модели, но съм против прозиращата в речта драматична конфликтност или груба нетолерантност към хора и обществени групи. А когато получавам основание да мисля, че даден автор системно е пропускал лекциите си по български език и журналистическа стилистика в университета, ми става тъжно за медиите като цяло. Добре е все пак, че като читатели, зрители и слушатели на медийни продукти можем да подбираме това, което четем, гледаме и слушаме.

- Може ли да препоръчате кои речници е най-добре да ползваме, за да правим справки, защото много се изписва по този въпрос?

-Допускам, че питате за правописен речник. В сегашния момент с актуална кодифицираща сила е изданието от Института за български език към Българската академия на науките „Официален правописен речник на българския език“ (каквито и претенции да имаме към него), който е най-късен по дата (2012 г.).

- От позицията на Вашия опит – какво показва и какво предвещава снимката на родния език и на езиковата ситуация днес – доколко тревожна е диагнозата? Късно ли е за лечение? И кои са първите, животооспасяващите хапчета? Към какво трябва да сме най-непримирими? Какво не бива да допускаме да се случва?

- Най-важното е да не принизяваме родния си език, да не го смятаме за второ качество, да не проявяваме немарливост към него. Безразборното езиково чуждопоклонство най-сигурно води към обезличаване. Не бива да забравяме, че дори във векове на най-мрачно

потисничество езикът е бил едно от нещата, които са съхранили българското народностно самосъзнание. Българският език е най-съкровената част на българщината и като такава заслужава особено внимание. Затова и училището трябва да полага специални грижи за него – да разкрива пред младите неговото богатство и изразни възможности, да ги учи да го използват рационално и правилно, а преди всичко да ги учи да бъдат отговорни пред него.

А относно това дали не е късно за спасение – не. Той все пак не е изпаднал в клинична смърт и едва ли ще изпадне някога, а и никога не е късно, когато става дума за родната ни реч. Но безспорно са необходими защитни мерки, които трябва да бъдат предприети от професионалните езиковеди и от овластените лица. Намирам, че е нужно по-остро да се постави въпросът за евентуален закон за българския език – да се помисли какви параметри би имал той и как би се прилагал, какви регулативни и консултативни органи във връзка с българския език са нужни към държавните институции. Важни са и широките публични дебати върху съвременната езикова ситуация в България, върху нормата и узуса в съвременния книжовен език, върху ролята на разговорните формации, върху влиянието на езика на медиите върху масовата езикова култура, върху обучението по български език в училище, върху езика на училищните учебници, върху подготовката, която дават на бъдещите учители по български език университетите и т.н. Истината и консенсусът се раждат в обсъждането на различни гледни точки. А самият език няма да умре, докато има поне един човек, който вечер приспива детето си на него.

- Каква метафора бихте използвали, ако трябва да опишете родния ни език днес?

- Красива, но буренясала градина, която се нуждае от добър стопанин.

- Какво ще пожелаете на учениците и учителите от нашето училище по повод Деня на будителите?

- На учениците – да уважават делата на хората, носещи името будители, защото благодарение на тях ние днес сме народ, а не население, и обитаваме държава, а не територия. И също така – да не допускат „мишката“ да победи книжката.

На учителите – да продължават да бъдат достойните будители, каквито те и сега са.

А на всички нас – светъл и вдъхновяващ празник!

В@з Буки Веди

„Фортисимо в клас“ продължава

Вълшебна - така се чувстваха в часа си по музика четвърти клас

За пореден път проектът „Фортисимо в клас“ влезе в нашето училище и позволи на децата да усетят магията на класическата музика. Началото на това прекрасно изживяване поставиха ученици от НУИ „Панайот Пипков“. Те изпълниха „Ода на радостта“ с помощта на 4 цигулки и 1 виолончело по невероятно красив начин. След тяхното представяне ръководителят на проекта Хари Ешкенази изсвири произведение на Вивалди, с което успя да събуди интереса у малките.

Четвъртокласниците научиха няколко наименования на симфонии по необикновен начин, което ще ги накара да ги запомнят. Те играха, танцуваха и се докоснаха до вълшебния свят на музиката, който досега за тях не бе толкова познат. Всеки от тях получи възможността да се докосне до цигулката и да посвири. В началото бяха срамежливи, но накрая изявиха голямо желание да изпробват

струнния инструмент. Начинът, по който се запознаха с него, определено бе необикновен и способен да остане в тяхното съзнание още дълго време. Трябва да отбележим, че имаше деца, които се отличаваха и сякаш открия любовта си към класическата музика. Благодарение на проекта може би намериха своя скрит талант. Четвъртокласниците научиха и историята на цигулката. Запознаха се с частите ѝ, разказано им бе и за живота на Паганини – „дяволския цигулар“.

Предстоят им още няколко такива урока, в които ще успеят да се докоснат до красотата и изяществото на музиката по необикновен начин. Ние, репортерите, се уверихме, че проектът помага на децата да възпитат у себе си вкус и отношение към този вид изкуство и се надяваме повече ученици да имат тази възможност.

Зина Махмудова 86

Мария Виткова, Лия Арнаудова, Бояна Петрова, Деница Луканова, Димана Иванова от 5б клас и Божена Михайлова от 5а с любопитство и особено старание изработиха постери, за да покажат наученото за старогръцката митология в часовете по български език и литература.

продължава от стр. 1

Проф. д-р Добрина Даскалова: Битката за езика не е загубена, щом млади хора като вас изразяват позиция и търсят решение

Проф. д-р Добрина Даскалова от 1973 година е на работа в Шуменския университет. Декан е на Факултета „Българска филология, история и богословие“ за периода 1998-2000 г. В периода 1991-1992 г. е заместник-ректор на ШУ „Епископ Константин Преславски“. От 1989 г. до 1992 г. е лектор във Варшавския университет. Специализира в Ленинградския държавен университет през 1985 г. Автор е на много научни студии и статии върху проблемите на езика.

Доколко чуждите думи имат място в езика ни, губи ли той своята идентичност? Как да се научим да бъдем предпазливи към чуждите думи?

Естествено е да се интересувате от проблемите, свързани с чистотата на езика, защото около нас, в ежедневието, все по-често думите от чужди езици неоправдано заместват българските им съответствия. За съжаление подобно поведение се наблюдава в речта на журналисти и на общественици, професионално задължени да спазват нормите на българския книжовен език и да пазят неговата идентичност. Още по-необяснимо и тревожно е мълчанието на институциите (училища, университети, телевизия, вестници, издателства, държавни учреждения и др.), които са отговорни за състоянието на родния език и за запазване на самобитността му, на богатството от домашни думи и изрази. Те подценяват важността на проблемите и проявяват необяснимо нехайство и безотговорност. Добре, че млади хора като вас изразяват позицията си и търсят решение. За мен това е доказателство, че битката не е загубена.

Наличието на чужди думи в българския език все още не е истинският проблем. Няма език, който да съществува самостоятелно и изолирано от другите езици. Във всяка езикова система има лексика с чужд произход, натрупана в процеса на общественото развитие. Тази лексика в езика ни е свидетелство за историческите връзки на българския народ с други етноси на Балканския полуостров и в Европа. Но процесите на взаимодействие, както и употребата на чужди думи са естествени и оправдани единствено в случаи, когато в езика липсва название за новото понятие или възприетата чужда дума разширява изразните възможности на своето българско съответствие. Конкретни примери за такъв тип чужди думи са костюм, транзистор, чадър, парашутист, космонавт, къмпинг, грил, миксер, чаршаф, леген, креват, хартия, телевизия, бордюр и др. При една част от тях чуждият произход не се осъзнава, т.е. езикът ги е приел и те са получили гражданственост за всички негови носители, а други са в процес на установяване – тях езикът все още не е приел изцяло, но те са му нужни. Езикова система има своята специфика при организацията и по-

ведението на нейните единици – тя е естественият регулатор на процесите. В този смисъл дори и в днешно време, когато нехайството, проявено в речта на много българи, е плашещо, с механизмите, които са заложили в неговата природа, езикът успява да се защити, но се задъхва и ние трябва да му помагаме. Проблемите започват тогава, когато неоправдано се употребяват чужди думи, които в българския език имат пълно съответствие както като значение, така и като изразни възможности (консенсус в м. еднотомие, комерсиален в м. търговски, юрист в м. правист, реализирам в м. осъществявам, угроза в м. заплаха, ангажимент в м. задължение, уровень в м. равнище и др.). Подобна употреба на чужда лексика е под влияние на модни течения и е израз преди всичко на немарливост към собственото речево поведение и на неуважение към родния език. Много често не се познава съдържанието на използваните чужди думи, съответно изискванията за тяхната проява. Част от тези думи имат поведението на специализирана лексика и употребата им не е естествена в ежедневната реч – свързват се само с конкретна обстановка и се проявяват при точно определени условия. Такива особености имат думите, подобни на посочените от вас като примери при формирането на въпроса за чуждата лексика (фейсбук, чатя, сърфирам – са думи, чиято употреба е специализирана и е оправдана единствено в ситуация на общуване, свързана с интернет, но няма логика тяхното използване вън от подобни условия; лобирам и джипи имат българско съответствие и не са нужни на системата – може да се очаква, че с времето тя сама ще ги изхвърли от употреба). Не бива да се забравя, че в процеса на общуване всяка дума, независимо от своя произход, не се проявява самостоятелно, а е свързана с цяла система от други думи, които разкриват нейната специфика и възможности. При употребата на чужда лексика съобразяването с тази особеност на думите е задължително. Не е оправдано в речта появата на чужди думи да е подчинена единствено на модни влияния и да не са съобразени изискванията за тяхната нормативна реализация.

Напоследък много често речевото поведение на голяма част от българите е доказателство за проява на нехайство и на немарливост. Тези причини най-трудно се отстраняват, защото хората, които имат подобно поведение, по принцип подценяват (по-точно е да кажа не се интересуват) от въпросите на езиковата култура. За голямо съжаление между тях има и журналисти, учители, депутати, общественици, които с речевата си практика създават модели, неотговарящи на особеностите на българския книжовен език. Срещу такава практика трябва категорично да се реагира, защото тя създава предпоставки за обедняване на речта на българите (особено на младите хора), които не се замислят върху тези процеси и подценяват тяхната съществена роля за запазване на българската самобитност. Усилията ни трябва да се насочат към откриване и доказване на своеобразното словно богатство в езика ни. Замяната на чуждиците с красиви и изразителни български думи е един от сигурните пътища за съхранение на своеобразието и силата на родния език. Радвам се и ви поздравявам, че вие сте избрали този път. Трудно мога да дам съвет за това как да научите своите съученици и читатели да бъдат предпазливи към употребата на чуждите думи. Този процес изисква лична убеденост в богатството на родния език и отговорност за неговото запазване, а също време и упоритост. Зная, че с млади хора като вас езикът ни няма да загуби своята идентичност и неговата самобитност ще се запази за тези след нас. Сигурна съм, че ще намерите последователи сред младите хора в България, които милеят за всичко родно и искат да го защитят, за да го има в целия му блясък за бъдещите поколения. От сърце ви го желая! Подкрепям ви и съм готова да отговоря на въпросите, които ви вълнуват, когато при търсене на техните отговори имате потребност от моето мнение и от позицията ми.

проф. д-р Добрина Даскалова

Какво ново при нас

Ний не сме най-добрите, но по-добри от нас няма! И това е самата истина. Ние, учениците, трябва да сме доволни, че разполагаме с толкова модерна база, която непрекъснато се развива. Тази учебна година е предвидено да се осъществят много проекти в полза на учители и ученици. Нова година – нов късмет! Е, тази година явно късметът ни е голям, защото ще си имаме много нови придобивки. Някои от тях вече са факт – вградените интерактивни дъски за малки и големи. Предстои да влезе в сила пропускателен режим, който ние, учениците, кръстихме КПП, а това поражда основните въпроси: „По колко пъти на ден ще имаме право да излизаме?“, „Какво ще стане, ако си забравим чипа“, „Ще плащаме ли нещо?“ и т.н. Другата често обсъждана тема е за ученическият стол и менюто, което предлагам. Ние, учениците, сме любопитни, а и това са теми, които в момента ни засягат пряко. Не искаме да си измисляме неистини. Затова решихме да разсеем слухове и да разбулим тайните. Срещнахме се с г-н Митев, директора на СУ „Иван Вазов“, който отговори на всичките ни въпроси. А вие, скъпи съученици, прочетете внимателно по-долните редове, за да знаете какво наистина ни очаква в близко бъдеще.

„КПП-то“ влиза в сила съвсем скоро. На всеки ученик ще бъде предоставен чип с уникален номер, съответстващ на неговото име. Целта е чрез специална онлайн система родителите и училищното ръководство да могат да следят присъствията и отсъствията на учениците. А колкото до броя излизания и влизания – това са измислици на учениците.

Столът, в който се хранят до момента 150 ученици от начален курс на обяд, очаква и по-големи ученици. С предварителна заявка можем да се храним на обяд и да вземем топла храна за вечеря. Това е голямо удобство за учениците от други населени места. Менюто е ясно предварително, а заплащането ще става на място. Малчуганите

ще могат и да хапват, без да заплащат, а родителите – да следят с какво се хранят и периодично да плащат сумата по банков път. В междучасието може да се купуват закуски и сандвичи без заявка.

Електронен дневник. Скъпи съученици, вече няма да има скрито-покрито.

Родителите ни ще имат достъп както до отсъствията ни, така и до всичките ни оценки.

Лавката. В началото на тази година лавката ненадейно се премести с един етаж надолу. Сега старото ѝ място стои празно, но ще се проведе търг и ще го наеме фирма. Така ще имаме две лавки и ще може със сигурност да си купим закуска, а те пък ще се конкурират по цена и качество. Пак в наша полза.

Всичко това се създава за наша сигурност и удобство.

Успешна учебна година, скъпи съученици!
Камелия Григорова 10Б
Йоана Кирилова 11м

И нашите учители са били ученици. И то във „Вазов“

Продължават срещите с наши преподаватели

Валентина Василева, преподавател по английски език

Тя познава нашето училище и от двете му страни – първо като ученик, а след това и като преподавател по английски език. Завършила своето педагогическо образование в университет и решава да се върне отново в най-скъпото за нея училище, за да се развива.

–През коя година за пръв път прекарахте прага на нашето любимо училище и как се чувствате тогава?

–Първият път, в който влязох в училище „Иван Вазов“ като ученичка, беше през 1980 година. Не мога точно да определя чувствата, които изпитвах, защото бях доста объркана. От една страна, се гордеех и се радвах, че ще бъда възпитаник на толкова голямо и просторно училище, но от друга страна, се притеснявах дали ще успея да се справя с новия начин на живот.

–Какви спомени имате за учителите и за класа си? Липсват ли ви сега?

–Ами спомням си повечето си учители – добри и всеотдайни, и честно казано, много ми липсват. Тогава може би не съм си давала сметка колко трудни са тяхните задължения. А класът също много ми липсва – беше прекрасен и всички се разбирахме чудесно.

–Какво е усещането да сте от двете страни – първо обикновена ученичка, а сега вече учителка?

–Ще започна оттам, че да си ученик, е много по-лесно. Всичко ти е предоставено и обяснено, а от теб не се очаква нищо друго, освен да учиш и да полагаш нужните усилия. Да си преподава-

тел, е истински голяма отговорност. Не само да съумееш да предадеш знанията си на децата, които стоят пред теб, а и да им помогнеш в бъдещия им избор, да ги насочиш и да се опиташи да ги направиш отговорни и съвестни.

–Защо решихте да се върнете тук отново, но като учител?

– Бих искала годините ми като ученик да бяха повечко, но всичко хубаво си има край. След дипломирането си вече знаех, че ще се занимавам с английски и бях убедена, че ще го преподавам. Върнах се в това училище, защото ми е скъпо, колегите са ми познати, дългите коридори и просторните класни стаи – също, с една дума – тук се чувствам като у дома си!

–Има ли нещо, което смятате, че трябва да се промени или подобри в училището ни?

–Не съм се замисляла какво трябва да се промени в училище – като база постоянно нещо ново се появява. Имаме страхотни преподаватели, приятна администрация, най-добрите ученици и прекрасно местоположение! Остава всички да сме здрави и да се радваме, че СУ „Иван Вазов“ е част от нас!

Цветелина Тикова 9Б

РЕПОРТЕР

Нашето изкуство прекрачи границите ни

Мажоретният състав и танцовата школа „Въртянка“ на СУ „Иван Вазов“ направиха едно незабавимо пътешествие до Италия, подobaващо показаха нашата култура и своите умения и получиха много аплодисменти и признание от публиката. Това стана в рамките на фестивала за музика и танци „The magic of Venice“, където участваха заедно с още 26 състава от България, Испания, Германия и Англия.

Групата бе общо 53-ма, 26 от които са децата, а останалите – родители. Всички допринесоха за изпълненията с това, с което могат да помогнат, преодоляваха заедно прежеждията по пътя и на сцената и се справиха повече от блестящо. Мажоретният състав бе единственият в тази категория, а останалите основно са танцови състави, представящи фолклорни изпълнения. Нашите ученици бяха наградени и поканени да вземат участие и в други големи фестивали. Потърсени бяха за контакти и от друго българско училище.

Много приключения и прежеждия имали нашите момичета и момчета, родители и ръководители, начело с Надя Тодорова. Дори токът ги изненадал със спирането си. Една от вечерите природата пък решила да не бъде на тяхна страна, дъжд заливал сцената, но дори тогава всички се държали като герои – танцували, изписвали фигури, импровизирали и забавлявали себе си и останалите.

Това пътуване, споделят участниците, е едно неповторимо преживяване. В автобуса се забавлявали с томболи с награди,

гледали филми, запознавайки се с много културни забележителности на Италия. Вечер в хотела се промъквали от стая в стая, внасяли „контрабандни стоки“, като например кисели красавички. Но въпреки всичките им детски приключения, те не създавали никакви проблеми и щом стане ред да бъдат отговорни, всички се справяли дори по-добре от родителите си.

„Пътуването, хората, градът, хотелът, забележителностите и изобщо всичко беше прекрасно, всички бяха много добри и съобразителни, а и когато си с приятели, е забавно и времето просто лети“ – казват момичетата. „Научихме много интересни исторически факти, също и екскурзоводите бяха изключително коректни и точни“ – добавя ръководителката Надя Тодорова. Гордеем се с нашите момичета и момчета! Те правят нещо значимо и доказват, че това е един от начините да съхраним българското. Пожелаваме им нови успехи!

Цветелина Тикова 9б
Християна Тасева 9з

Пътешествие в Космоса

Момчил Пачев и Лъчезар Димитров от 11м станаха част от Education in Earth observation for Bulgarian secondary schools (EEOBSS) – лятно училище на тема: „Изследване на земята от Космоса“. Тази година то беше проведено в Благоевград.

Проявилите интерес ученици бяха от цялата страна. В разговор с нас Момчил и Лъчезар споделиха, че са научили много за различните спътници в орбита и тяхната роля, GPS технологиите, обработката на космически изображения и приложенията им в наблюдението на климата и стопанството.

През първия ден на курса те разгледали около 150 вида сателити и научили интересна информация за функцията им. През втория ден лекторите ги запознали с това, как работи GPS устройството, как намира координатите на точката, в която се намираме, но освен на теорията те са го представили пред курсистите и практически. През третия ден те обработили черно-бяла снимка на Венеция в цветна.

През последния ден лекторите били чужденци. Те провели лекция за глобалното затопляне и други социални проблеми. Най-интересният момент за Момчил и Лъчезар през лятното училище бил пускането на дрон.

Целта на лятното училище, да даде нови знания и да изясни някои неща относно света, в който живеем, е изпълнена. Лъчезар и Момчил се върнаха доволни от срещата и очакват с нетърпение следващото си пътешествие в света на Космоса.

Иван Жунтовски 11м

Моето хоби

Конете за мен са партньори и приятели

Винаги съм обичала животните, но любовта към конете дойде през 2015 год., когато бях на море в Бургас и посетих конната база на града. Само щом видях ездачите на конете, ми се прииска и аз да опитам. Когато се върнах в Плевен, започнах да тренирам. Първият кон, на който се качих, се казваше Джи Джи, но с нея съм имала само една истинска тренировка. А, да! Защо казах тренировка? Мислех си, че езда е лесно хоби и става като по филмите – едно момиче решава да язди и за едно лято се научава. Е, не беше така.

Оказа се, че пълното обучение продължава около три години (зависи колко често яздиш). През първата година се учиш да балансираш на коня, как да се държиш с него, как да го управляваш и дори да разбираш кога е нервен и кога спокоен. Това обучение протича, като яздиш в кръг и треньорът държи коня на корда (въже). През втората година се учиш да управляваш коня сам без корда и заедно с него се учите на възпитание и дисциплина. Учебният ми кон се казваше Норти. Когато започнах да язда сама, първо тренирах с два други коня и чак накрая с него, защото той бе побуен, когато се яздеше без корда. Конете се оказаха изключително интелигентни животни. Те са чувствителни и реагират на всеки

твой жест. Например, за да върви конят, трябва да го почукваш с крака. Ако искаш да тръгне ходом, тръс или галоп, трябва да го почукваш по три различни начина, които обученият кон знае. Казвам „обучен“, защото животните не са родени със знанията как хората да ги управляват, нито пък да прескачат или да вървят в точно определено темпо. На това ги учат треньорите. Както и да е...

Изуми ме връзката между ездача и коня, която може да се усети единствено на седлото. Животното усеща чувствата ти, както и ти неговите. Ако те е страх, то става нервно и плашливо и обратното. Например, ако си на състезание, ти можеш да яздиш най-добре тренирания кон, но щом теб те е страх, това чувство се предава и на него и вече опитът няма значение. Животното става нервно и когато прескача, често събаря препятствията или дори не иска да се доближи до тях.

нямаш, а би искал да притежаваш монети?

- Може би монети от други епохи или от още по-екзотични държави.

- Смяташ ли, че това хоби е полезно и ако да, то по какъв начин?

- За мен е полезно, защото така на

Гвинея и др. Също така имам и монети, които вече не са в обращение, като например тези от СССР, драхми и византийски.

- От кои места

Спортът – най-доброто срещу ежедневието на стреса

„Вазов“ отново бе част от Европейската нощ на учениците

На 16 септември се проведе Европейска нощ на учениците на тема „Спортът – най-доброто срещу ежедневието на стреса“. Темата е актуална за насърчаване на физическата активност и здравословен живот. Сред партньорите на организаторите – МУ – Плевен, бе и нашето училище, като част от участниците в маршрутите бяха наши съученици. Първият маршрут включи два турнира – по волейбол и баскетбол между сборните отбори на учениците и отборите на домакините от Средно училище „Иван Вазов“. Турнирът се проведе в спортната база на училището. Девиз на маршрута бе: „Бъди активен! Спортувай!“. В турнира по волейбол първо място зае отборът на домакините от СУ „Иван Вазов“, а в баскетбола първи бе отборът на „Учениците“. Вторият маршрут даде възможност на сборните отбори да участват във фитнес тренировка, а третият – да практикуват йога и ритмична гимнастика.

След спортните състезания бе ред на танците – на сцената последователно бяха Северняшкият ансамбъл, отборите от „Маршрутите на здравето“ – над 60 ученици и студенти.

И не забравяйте – бъдете активни и спортувайте!

Виолета Антонова 10б

Естествено..., падала съм, макар и само едни път. Това е напълно нормално за конната езда. Хубавото е, че конете винаги гледат да не стъпят върху ездача си.

Сега яздя два коня – неопитния Такис, за когото да бъде язден е нещо ново, и напълно обучената за учебен кон – Зина. Какво означава учебен кон? Кон, който е специално за хора, които се учат да яздат. Самото животно е спокойно и сякаш ти дава знаци как да го управляваш. С треньорката ми често се шегуваме, че Зина учи мен, а аз уча Такис.

Естествено липсват ми конете, с които се обучавах. Няма как да прекараш с някого толкова много време и да не се привържеш към него. А те не бяха просто коне за мен, а мои партньори и добри приятели. Но все пак животът е това – срещи и раздели.

Ами, няма повече за разказване. Още не мога да прескачам, защото миналата година се разболях и се наложи да спра с ездата за доста дълго време. Сега всичко вече е наред и упорито продължавам с обучението си.

Елица Борисова 8б

Моето хоби

Да държиш историята в шепите си

Владимир Ангелов от 9з клас има рядко срещано хоби, което обаче не е за всекиго. Необходими са много време и търпение, много познания. Ако не ви запалим по него, то се надяваме поне да ви е интересно.

- Имаш много интересно хоби. Разкажи ми малко повече за това, което правиш.

- Хобито ми е да колекционирам монети. Събирам ги от седем години. В момента имам над 400 монети от над 90 държави.

- Как се роди идеята за тази колекция?

- Когато леля ми за първи път отиде в чужбина, ми донесе монета оттам за подарък. Стана ми много любопитно и интересно. Тогава й казах да започне да ми носи монети от всички държави, които посе-

щава. И така, лека-полека интересът се засилва и хобито става част от теб.

- Откъде и какви са най-интересните ти монети?

- Най-интересните ми монети са от екзотични държави като Аруба, Тринидад и Тобаго, Папуа, Нова

учаваши за историята на много държави, за начина им на живот, много география. За другите не знам – това е моето хоби.

Ако искате да научите повече за нумизматиката, знаете къде може да намерите Владимир. Може пък това да се окаже и вашето хоби. Кой знае!?

Илейн Иванова 9з

С дъх на носталгия по лятото

Едно различно лято

През лятото посетих много места (меко казано). Но сега ще ви разкажа само за Рила. За първи път посетих Югозападна България и ми направи много силно впечатление.

По време на път се отбихме до величествения Рилски манастир. Внушителността на манастира не може да се отрече, особено църквата, в която почти всичко блесеше в злато. Но нещо не ми допадна - нямаше я тази атмосфера на благоговение и спокойствие, каквато усетих в други манастири. Може би защото беше събота и храмът преливаше от хора. И внимавайте как сте облечени, защото, ако е неподходящо, няма да ви пуснат да влезете!

После отидохме в Сандански. Не се разходихме из града. Вместо това посетихме различни околни забележителности като Самуиловата крепост, която не ме впечатли чак толкова, колкото очаквах. Обаче си личеше, че беше добре поддържана и имаше много красив парк.

Двете места, които най-много ми повлияха, бяха Рупите и с. Златолист. Рупите бяха много красиви. Разгледах църквата на баба Ванга, нейната къща, музея ѝ и

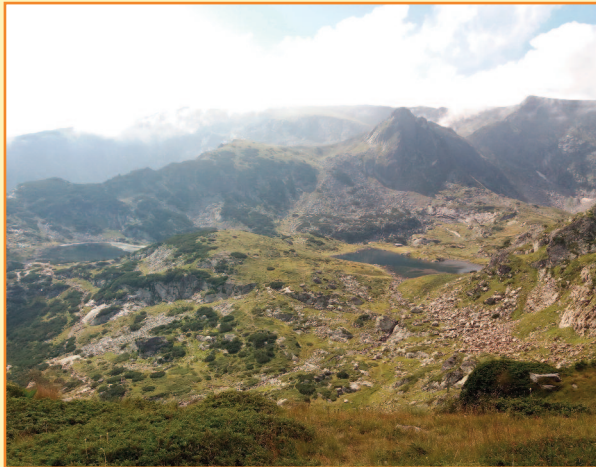
разбира се, запалихме свещички на гроба ѝ. Видяхме и големия каменен кръст на хълма. През цялото време всички от групата усещаха как нещо сякаш ги задъшва. И за първи видях на живо

бамбук.

Златолист си е най-обикновено село. Но в него има малка църквичка. Там е живяла предшественицата на баба Ванга - преподобна Стойна, която, също като нея, е била сляпа и е помогнала на много хора. Видяхме малката стаичка, която е обитавала. Тя беше пълна със снимки на излекувани от нея хора. Преди това имаше помещение, пълно с различни икони. Тук задъшващата енергия беше по-силна от тази в Рупите. Естествено отдахоме почит и на нейния гроб.

Разходихме се и до Мелник, където преобладаваха любимите ми старовремски къщи, но няма да се спирам много на него. Направо ще се пренесем в Роженския манастир. Той се намира няколко километра по-нагоре от града. Там от върха могат да се видят всичките Мелнишки пирамиди. Манастирът бе малък, изключително тих. Учуди ме липсата на божи служители. Допадна ми много повече от Рилския. Без значение, че по украса и по големина дори не можеше да се сравнява с него. Важното беше, че имаше уникална атмосфера, чаровна градинка и цареше гробна тишина. И едно черно-бежово коте. То се държеше точно като жител на манастира - седеше си на пейката пред църквата и спокойно си спеше, докато го галех. Спокойно, като всичко тук. След като си тръгнахме, се спряхме на гроба на Яне Сандански.

Отпратихме се към Рила или поточно към град Сапарева баня. Тук разгледахме Седемте рилски

езера. На това място природата беше по моя вкус - гори, гори и тук-там зелени поляни. До станцията на езерата се качихме с лифта. Не ме е срах от този вид превоз, но много мразя това, че трябва да се качваш и да слизаш в движение.

Отбихме се в станцията, след което започнахме да се изкачваме. Тук нямаше нищо друго за вършене освен ходене, ходене и ходене. И то все по нанаторнище. Видяхме първите три езера, но отдалече. Най-сетне, като наближихме четвъртото, теренът стана равен. Четвъртото езеро наистина приличаше на бърбек. Спряхме за малка почивка и с интерес наблюдавахме ритуала за посрещането на Слънчевата нова година. После, заредени с енергия, продължихме нататък. През десет минути яркото слънце се заменише с гъста мъгла. Успяхме да видим само пет от езерата и малка част от шестото, заради състояващата се мъгла. На връщане минахме по долния път и разгледахме първите три, а също и петото отблизо. След още една битка с лифта слязохме долу и изтощени от дългото ходене се върнахме в Сапарева баня. Така нашето пътешествие приключи.

Препоръчвам ви тези дестинации – връщаш се отпочинал и прероден!

Елица Борисова 86

Моето щуро музикално приключение

Това мое лято беше и винаги ще бъде най-страхотното и незабравимо преживяване, което някога ми се е случвало, защото имах невероятната възможност да усетя музиката. Имам предвид две неща – успях да се срещна и запозная с много добри изпълнители в моя любим стил рокмузика и второ, започнах да виждам музиката не само като почитател, но и като изпълнител. Това лято посетих много фестивали и концерти, но един бе по-запомнящ се от другите, защото ми беше първият на такава известна банда, а именно на „Deer Purple“. Те са велика група и за щастие успях да ида на прощалния им концерт. Там се впечатлих много от инструмента пиано(по-точно клавиш) и какви чудеса можеш да създадеш само от ръцете си и клавишите. Видях и чух невероятни неща, които все още не мога да възприема за реалност. Скоро след това имах и друго приключение, което ме отведе до Пловдив, за да видя моя любим състав - „Three Days Grace“, а около тях „Guano Apes“, „Контрол“, „P.I.F.“ и др. Събитието се наричаше „Hills of Rock“ и ми помогна да се почувствам точно като някой луд фен, колкото и глупаво да ви звучи това.

По-късно през лятото групата на баща ми - „Криминале“, бе поканена да свири на първия рок фестивал в Кнежа, което бе доста забавно, защото видях на живо „Обратен ефект“, „Подуене Блус Бенд“(чийто бус успях да огледам) и други. Обаче интересното тук беше, че имах правото да мина зад сцената, да гледам отблизо подготовката, „sound check“-а и да видя самите музиканти. Всички до един се забавляваха, но условията бяха трудни, защото времето беше много лошо. Сипеше се проливен дъжд и имаше голяма опасност

техниката да се намокри. Внасянето и изнасянето трябваше да се извършват светкавично бързо, а щом дойде и моментът първата група да се качи на сцената, захранващият генератор прегря и започна да пуши, а съответно спря и токът. Донякъде беше смешно, донякъде не толкова, но важното е, че дори това не спря никого да продължи и накрая, след като поправиха всичко, до края на вечерта всичко мина перфектно.

Дори след всичко това обаче най-забавната част от цялото ми лято се разви в град Каварна. Там свири група „Обичайните заподозрени“ с вокал Стефан Вълдобрев. Както ги гледах в тълпата, изведнъж ми хрумна, че задължително искам да се снимам с групата или поне с някого от нея. Е, реших твърдо, че ще осъществя това свое желание и го сторих, но въпросът е как. Изчаках ги да приключат с изпълнението и когато видях, че слизат от сцената, минах зад нея, там имаше ограда и няколко камъка. Покатерих се на тях и я прескочих, а след това се вмъкнах отзад, без никой да ме види. Важното е, че накрая си взех снимката и никой не ми се скара за глупостта, която направих. Като цяло ви разказах вълнуващите моменти от щурото си лято. Важната част от него е, че научих много неща. Научих се не само да слушам, но и да чувам, поне доколкото слухът ми го позволява. Запознах се с много невероятни хора и научих доста. Винаги съм се чудела дали някакви си няма и три месеца могат да те променят, ала сега от първо лице видях, че е напълно възможно. Обогажих знанията си и може би пораснах след всичките си преживявания, малко или много. Какво беше вашето лято и то промени ли ви с нещо?

Християна Тасева 93

1 ден, 1 концерт, 1 инициатива... и още нещо

Репортерът си е репортер – където и да се озове, вижда и невидимото

Криско, Тита, Михаела Филева, Павел и Венци Венц, Пламен и Иво, Дара, Михаела Маринова, Вензи, Кристиан Костов, Поли Геннова, Мария Илиева, „СкандаУ“ – все познати лица и имена, всъщност по-точно би било да се каже гласове. Повечето от тях бяха открити неотдавна в музикалното състезание X Factor по Nova TV. От едни емоционални, талантливи и мечтаещи за слава тийнейджъри те се превърнаха в онези лица, на които сегашните тийнейджъри (едва с няколко години по-малки) се „кефят“ и подражават, с които мечтаят да се срещнат.

Представете си колко впечатляващо звучи за тях – София, 16 септември, събота (ден преди празника на столицата и ден след откриването на учебната година), 19.00 ч., топло време, сякаш е август, Coca-Cola „на корем“, а най-важното - концерт на тези попизпълнители с вход свободен. Всичко това на едно място. Както сигурно вече сте се

досетили, става въпрос за Cоsa-Cola The Voice Happy Energy Tour 2017. Турнето на тийнидолите, което се провежда вече за седма поредна година в по-големите градове от страната през лятото. Кулминацията на турнето бе на площад „Ал. Батенберг“ и се излъчи по Nova TV. Събраха се около 30 000 души, повечето от които младежи. Имаше ентузиастични, на които определено личеше, че са големи фенове – аплодираха шумно, викаха и подсвиркваха още по-шумно, пееха, танцуваха, с една дума се вживяваха. Другият тип бяха хората, които бяха дошли да си вземат безплатно кенче с кола, трети бяха дошли да се тагнат и да се снимат на фона на сцената, която от задните редове излизаше като светло петно. Добре, че имаше екрани, защото хората на сцената трудно се забелязваха. Аз не мога да се причисля към ентузиастичните фенове, нито към авантюристите, нито към facebook маниаците. Бях в

София по това време и реших да отида от любопитство. Нищо от самото шоу не ме изненада – познатите песни, които въртят по радиото цяло лято, хубави сценични дрехи, добро осветление и озвучаване, гост звезда Massari, обявена предварително. Случиха се и неочаквани неща. Тото от „СкандаУ“ избяга от къщата на „Vip Brother“, за да пее на концерта. Дара пък официално беше обявила, че ще се появи с горяща коса. Поради нейната ексцентричност аз очаквах отново да е заложила на провокацията, но горящата коса се оказа червен оттенък. Поли Геннова изпусна микрофона си по време на изпълнение, случва се. Ако пък сте били фенове на двойката Михаела Филева и Павел Николов и сте били съкрушени от новината за раздялата им, успокойте се. Двата признаха любовта си публично.

Не само на сцената, а и в публиката се случваха интересни неща. Например малко момче на видима възраст от 10 години пушеше в компанията на майка си и сестра си, някаква банда реши да пуска димки, всеки втори хвърляше изпразненото си кенче, последваше настъпване с крак и подритване. Знаете ли къде е иронията? Точно на този ден се проведе благородната инициатива на bTV „Да изчистим България заедно“. Забелязах, че хората нямат съзнанието да пазят природата, която гине час подир час заради нехайството ни. Даваха репортажи колко тона боклук са събрали доброволците. Цял ден са чистили, постигнали са ре-

зултат, а вечерта всичко се върна по старому. Имаше 2-3 малки деца, които търчаха и събираха едрия боклук, но разсипаните пуканки, заседнали между фугите на жълтите павета, просто нямаше как скоро да бъдат изчистени. Кошчетата по целия център преливаха от боклуци. Веднага си помислих, че Nova TV буквално правят мръсно на bTV, разбира се, в кръга на шегата. Не искам да пускам жълти новини, нито поводи за агресия. Не отричам, че на другия ден, минавайки оттам, беше почистено. Но го е изчистила фирма, а гражданите просто не мислят за природата. Хвърлят по същия начин и в парковете, в планината, в гората, на сред пътя, където никой няма да ходи след тях да чисти. Жалко е. Нямаме право да се оплакваме от климатичните промени. Природата си отгъщава, ние не сме потърпевшите, а първопричината.

Камелия Григорова 106

Поздравяваме всички първокласници с първия учебен ден! Добре дошли в голямото и ученолюбиво семейство на СУ "Иван Вазов"!

Бъдете здрави и любопитни! За радост на своите родители и гордост на учителите ви!
А ние ще разказваме за вас и вашите успехи в училищния вестник! На добър път!

1а

1г

1б

1д

1в

1е

Различни, не БЕЗразлични

Мисли разни за порастването и агресията по пътя ни напред

Ние първоначално сме едни бели листове, на които всеки започва да пише по нещо. Родители, роднини, приятели, учители, познати, медии – всеки иска да ни наложи своята гледна точка и да ни вкара в определен ред на мисли, който всъщност е продиктуван от някого над него ... Колко е жалко само всеки да рисува върху душите ни това, което си пожелае, а ние да го приемаме, а може по-иначе, може...

Понякога толкова много ни се иска ние да преобърнем света на възрастните. Без да ги направляваме и поучаваме, да ги оставим да се лутат, да правят грешки... За да видят колко много си приличаме. Дано тогава ни приемат като равни, дано да разберат, че хармонията между света на детското и реалното е възможна. Тогава съвсем успешно ние ще се борим за мечтите си, които идеално да се впишат както в нашия, така и в света на възрастните.

На света има само едно нещо по-лошо от насилието – това е капитулацията пред него. – Амос Оз

Помогнете ми да събера армия на Доброто

Аз казвам - не! Изправям се срещу вас без страх, без гняв, с известна доза срам, но без никакво съмнение. Как мислите, достатъчно ли е само да съобщим по новините за поредни бит учител, за поредния фатално пострадали ученик? Как мислите, нормално ли е, приемате ли го? Учители губят достойнството си, деца губят живота си в училище и това не е нищо повече от една новина. Днес всички ще говорят, утре - всеки ще забрави. Срам ме е да го призная, но ние сме капитулирали, изгубени в безлико мълчание.

Къде ли са корените на този проблем, защо не ги търсим и не ги обсъждаме? Къде е грешката - в човешката природа, в заобикалящата ни социална среда, в самата училищна институция? Тук няма виновни и невинни, има участващи и бездействащи. Колко често ви се е случвало да бъдете свидетел на проява на агресия? Вероятно отговорът ще бъде почти всеки ден или много често? А колко пъти направихте нещо, за да предотвратите насилието? Тук сигурно отговорът ще бъде - никога. Не е ваша работа, оперирани сте от чувства, харесва ви да гледате как другите страдат. Човекът не е ли хуманно същество, или е просто хищник с човешки лик? Защо тогава позволяваме на агресията да се разпространява сред нас като паразит, от който няма измъкване?

Аз търся помощ. Къде сте, родители? Колко от вас знаят какво се случва с децата ви в училище? Вероятно единственото, което ви интересува, е какви са оценките им, а може би дори това не е обект на вашето внимание. Познавате ли приятелите на детето си, предразполагате ли го да ви споделя проблемите си? Сигурно не, прекалено сте заети със себе си. И ето как неволно вие превръщате несикурни младежи в изкусни агресори. Те вече не се нуждаят от вашата помощ, защото са намерили обекти, към които да насочат страха, гнева, разочарованието. Те вече не могат да бъдат контролирани, защото, когато вие разберете, че има проблем, обикновено бедата е факт. Може би няма да се почувствате виновни, тъй като ще хвърлите вината върху учителите. Те не си гледали работата, но те не са в училище, за да усмиряват децата ви. А вашата работа, къде сте вие като родителски авторитет? Когато темата за агресията е на дневен ред, всеки от вас ще каже, че иска детето му да учи в спокойна среда на разбирателство и че за вас е недопустимо в училище да има насилие. Разбирам вашето становище, но за съжаление то си остава неподкрепено от действия.

Аз предлагам решение. Агресор

може да бъде всеки от нас. Търсим различни начини за справяне със страха. Някои избират насилието, защото им дава увереност, кураж и чувство за превъзходство над останалите. Други избират мълчанието, с което заглушават болката от усещането за неразбраност и самотност. Във всички случаи обаче имаме личности, които имат нужда от разбиране и подкрепа. Учениците, особено в среден курс, преминават през един особено етап от живота си. За тях това е период на множество бушуващи емоции, обръкване, лутане и търсене на нещо или някого, който да им покаже как и най-вече - защо. Затова, скъпи родители, покажете им, че ви е грижа, дайте им любов и сигурност, покажете им търпение, съчувствие, стигнете до тях, докоснете ги! Децата имат нужда от вас, за да повярват в доброто, да бъдат негови носители и пазители. Ако им покажете с действията си, че има и друг начин освен насилието, няма да има агресия в училище, няма да има страдащи ученици и учители.

Сигурно ще си кажете как ще ми дава акъл едно осемнадесетгодишно момиче, какво знае тя за родителството. Прави сте, не знам какво е да си родител, но знам какво е да си ученик. И знам, че ние имаме нужда от вас, затова ни помогнете да вървим по дългия път в търсене на себе си. Може да сме малки да разбираме, но сме достатъчно големи, за да чувстваме. Помогнете ни да кажем НЕ на агресията! Помогнете ми да събера армия на ДОБРОТО!

Магдалена Минкова 12б

Какво толкова ви харесва в мисълта за порастването?

Детството е незаменяемо и невъзвратимо, а колкото повече се отдаваме от него, толкова повече си спомняме с умиление и копнеем за това време. Малките деца искат да пораснат, за да имат позволение за всичко. Няма търпение да карат колата на баща си (без да предполагат, че след време няма да я искат), да носят грим и точета или просто да станат големи, защото им е любопитно как ще изглеждат. Децата не обичат да слушат, че са малки също толкова, колкото възрастните се радват на комплимент, че са млади. Сигурна съм, че децата мечтаят да пораснат, но не искат да остаряват, както и възрастните. Но пък всеки иска да е дълголетен, а няма как да живееш дълго, без да остарееш. А по-добре би било да се радваме на всеки период от съществуването си и да го изживяваме пълноценно.

Често разговарям с мои съученици, които буквално завиждат на по-малките или омаловажават полагания от тях труд. Намират ежедневието им за безгрижно, а оценките – за лесно изкарани. Твърдят, че всичко им е „поднесено на тепсия“. И така моите връстници често си пожелават отново да са първокласници, за да им е лесно. Чудя се дали се замислят, че ако се върнат в началото, трябва да извървят пътя отново. А представят ли си колко им е трудно понякога на най-малките? Те учат неща, които по-големите намират за елементарни, но всичко е с времето си. И когато станеш едва с година по-голям,

съучениците от долния клас ти се струват малки.

Вълнувайки се от такива мисли и търсейки отговори на много въпроси, реших да посетя моята детска градина. Дори много хора да приемат първокласниците за най-малките, аз смятам, че още от детската градина те са такива. Истина е, че там не им пишат оценки, играят си и спят следобед, но градината е първата форма на образование за малки деца, която е преходен период между дома и училището. Тя е място за общуване на малчуганите с техни връстници и за по-бързото им социализиране, важна е за възпитанието им.

Срещнах първите си учителки, които ме запознаха с децата от групата си. Преобладаващите теми на разговор с 4-годишните бяха за техните таблети и за инсталираните на тях приложения и игри. Оказва се, че въпреки това е основното им занимание. Повечето от тях имат опит с техниката вече над 2 години! Истината е, че някои деца трудно са проговорили, а други заменят българските думи с английски, които чуват в приложенията. Изводът можете да си направите сами. В този ден децата учеха за есента. Отговорите им ме забавляваха искрено. Госпожата ги помоли да разкажат къде са ходили през лятото. Не съм предполагала, че такава весела тема може да породят спор сред малчуганите. Първо едно дете отговори, че е ходило на Черно море, а негово другарче започна да му се смее, обяснявайки

му, че морето е синьо. Едно момиченце прекрати разговора със своя разказ за „Розово море“.

Урокът за есента включваше стихотворение, което хлапетата научиха наизуст. Един от стиховете гласи: „Ябълки и круши сладък сок наляха“. След като приключиха с темата, госпожата ги поизпита. Накара едно дете да обобща какво е научило, а то отговори невинно: „За сокчето!“.

Преди да си тръгна, едно момиченце ми каза да отида отново и да му занеса червило – още едно доказателство, че децата искат да пораснат. Направи ми впечатление колко са малки и колко много не знаят за света, но приоритетите им са други – технологиите и гримовите изместват дори играчките. Какво толкова им харесва в мисълта за порастването? Само аз ли не разбирам?!

Защо все си мисля, че е толкова хубаво да останеш дете дори когато си вече пораснал? Но сигурно има много неща, които аз все още не разбирам.

Продължих – посетих и нашите първокласници. Поставих им креативна задача – да помислят какви родители биха били и какво биха позволили и забранили на децата си. С тази хитрина се надявах да разбера какво се случва в домовете им, за да са такива, каквито са. На тях им хареса основно това, че ги снимам и че ще ги има във вестника, налагаше ми се да им напомням, че се интересувам единствено от мнението им, а не как изглеждат. Ето техните искрени отговори:

Моника: Ще ги карам всяка сутрин да правят гимнастика.

Марти: Аз си взимам таблета и си играя, даже не си уча вечер. Така и аз ще разрешавам.

Дени: Аз бих им забранила да се катерят по лампата и да бъркат в камината, за да не се изгорят.

Мария: Аз ще им позволя да ядат сладко само по два пъти в седмицата, за да не им изпадат зъбите. Ще внимавам да не пият тайно лекарства.

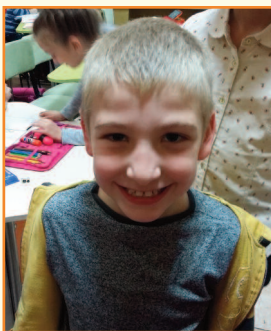
Антон: Аз бих им забранил да пипат електронни неща, кабели и контакти.

Елиза: Аз ще им забраня да ядат чипсове.

Алекс: Ще им забраня да си играят с чужди неща.

Кати: Ще им разрешавам да гледат само малко телевизия. Сигурно има много неща, които все още не разбирам. А пък уж съм пораснала?!

Камелия Григорова 10б

Алекс

Антон

Дени

Елиза

Кати

Мария

Марти

Моника

Мислете, преди да кажете!

или за вербалната агресия

Когато чуем думата „агресия“, ние си представяме две деца, които се бият. Но невинаги агресията е физическа. Понякога тя се появява под формата на обиди и подигравки, които не болят по-малко от физическия тормоз.

За разлика от побоя обидата е нещо перманентно. То остава завинаги в сърцето на човека, припомняйки му какви са лошите му черти и колко по-различен от другите хора е. Някои от нас приемат подигравката при сърце и много им тежи. На нашата възраст дори е възможно да се причини депресия само от една обидна дума. Немалко са случаите, в които тийнейджъри посягат на живота си, защото съучениците им са решили уж да се пошегуват с тях.

Тази пролет излезе един много интересен сериал по книгата на Джей Ашър „13 причини защо“. В него се разказва за причините, поради които момиче слага край на живота си. Сериалът разглежда сериозни теми в тийнейджърския живот като депресията, социалното отхвърляне, училищния тормоз и последствията. Това, което ми направи най-голямо впечатление, е как момичето реагира и на малки обиди и закачки от страна на съучениците си и ги приема доста лично. Поредицата предизвиква размисъл у зрителите, като ги кара да мислят повече за последствията, когато обиждат някого.

В ежедневието се случва да обидим някого, без да знаем. Например да му кажем, че прическата му изглежда глупава. Или че дрехите му не са от марков магазин. А какво значение изобщо има това? Всички ние сме хора, без значение каква визия имаме, всеки от нас е специален по свой собствен начин. Друг вид обида, от която боли повече, е за оценките. Случва се ученици с по-високи резултати да се подиграват на тези, които са изкарали ниски оценки. Да знаеш, че нещо ти е трудно и не можеш да го научиш, е кофти. Но когато те и подиграват заради това, тогава вече се чувстваш глупаво. На всеки му се отдават различни неща и това, че на някого му е сложно с материала или с някой предмет, не ни дава правото да го обиждаме. Вместо това можем да му помогнем. Обидите, от които най-много боли, са тези за семейството. Всеки има семейни проблеми. Дали някой негов близък е болен от нещо, или родителите му се развеждат - все по-рядко има перфектни семейства, които да са истински щастливи. На децата им е трудно да гледат мъката на роднините си и когато отидат на училище, съучениците да им се подиграват. Изключително боли да знаеш, че няма на кого да опреш гръб. Затова е грубо и безотговорно да обиждаме с нещо подобно. Друг начин, по който може да се нарани, са обидите относно

килограмите. В 21-ви век все повече деца са с наднормено тегло. И да ги обиждаме за това, че са различни, е простовато. На света има всякакви хора - черни, бели, руси, кестеняви, синеоки, зеленооки, слаби и дебели. Ако някой по-пълничък живее пълноценно и се чувства добре, то тогава ние сме никой да определяме неговия живот.

Друга страна на проблема е как ще реагира т. нар. жертва. Единият вариант е да отговори по същия начин, да продължи със словесните нападки, което не води до нищо добро. Друг начин да реагира е да замълчи и да изчака удобен момент да си го върне. Това не го прави по-умен от нападателя. Най-разумната реакция е да приеме всичко с усмивка и достойнство и да не обръща внимание на хорските думи. Това показва колко по-мъдър е и е разбрал, че няма смисъл да говори с нападателя. Най-опасният вариант обаче е да замълчи, да се прибере у тях и да страда. Чрез обидите той се комплексира и търси начин да забрави за болката. Колко далеч може да се стигне от една шега!

В днешно време са много популярни интернет обидите. Всички знаем за „Мотикаря“ и как той качваше обидни думи и снимки във фейсбук страницата си. По този начин нараняваше много хора и в момента е в затвора. Да те обиждат и дори да не знаеш кой го прави, е върхът на обидата. Ако искаш да си изразиш мнението, трябва да ти стига достойнството, че да го кажеш в очите. Хем е по-неболезнено, хем не се криеш като мишка. И въпреки всичко - нападките не са начин да храниш самочувствието си.

В много случаи тези, които обиждат, са по-слабите. Щом обиждаш някого, ти имаш комплекси. Не виждаш своите недостатъци, а съдиш другите хора. Не е това начинът да се чувстваш добре. Призовавам всеки, който някога е бил обиждан, да погледне от тази страна и да види, че е по-силният в случая. Ако не отговорите на нападките, това ви прави по-умни.

А за всички, които някога са обиждали - мислете, преди да кажете нещо! Като се подиграваш на някого, това не те прави по-готин. Не е това начинът да заобичаш себе си. Така може само да се намразиш по-късно. По-добре потърсете своите 13 отговора на тези 13 въпроса "Защо го правя?"

Зина Махмудова 8б

След последния звънец

Бяхме палави, но гледахме да не загърбваме уроците

Д-р Владислав Караиванов е роден през 1980г. в град Плевен. Завършва училище „Иван Вазов“, а след това - стоматология и специализира ортодонтия. Връща се в родния си град. През 2015г. печели награда в националния конкурс „Усмивка на годината“.

- Здравейте, д-р Караиванов! Благодаря ви, че се съгласихте да разговаряте с нас. През коя година завършихте училище „Иван Вазов“? Кой беше класният ви ръководител?

- Завърших „Иван Вазов“ през 1997г. в класа на г-жа Бисера Маринова.

- В каква паралелка бяхте? Как решихте да следвате стоматология? Кога решихте, че искате да специализирате ортодонтия?

- Завърших математическата паралелка, но никага не съм имал желание да кандидатствам с математика, тъй като ме влечаха биологията и химията. През тази година никой от биологичната паралелка не влезе нито медицина, нито стоматология. Аз бях насочен от родителите си към тази специалност и се подготвих

старателно. Когато бях в трети курс, започнахме да се упражняваме върху хора. Тогава реших, че искам да специализирам ортодонтия.

- Да се върнем към училище. Кой предмет ви беше любим? А кой ви затрудняваше?

- Любимият ми предмет беше географията, а историята въобще не ми харесваше.

- Ако имате пациенти, които са ви били учители, как им вадите зъбите?

- Не мисля, че имам пациенти, които са ми били учители, но имам пациенти, които са ученици в училището.

- Какво си мислите, когато минете покрай входа на училището сега? По-ученолюбиви или по-палави ученици бяхте?

- Не се сещам за конкретен спомен, тъй като са минали доста години, но се сещам за съучениците си. Бяхме палави, но винаги гледахме да не загърбваме уроците. Успявахме да постигнем някакъв баланс между юношеските ни години и учението. Винаги, когато се сетя за училището, изпитвам само добри чувства.

Анна Стайкова 10б

Говорят професионалистите

Николай Колев: Поздравления за вашия вестник

Николай Колев е плевенски журналист, работещ в Дарик радио и DarikNews, който е избран за журналист на 2016 година от Съюза на българските журналисти. При него ни отведоха въпроси като как изглежда през неговия професионален поглед нашият вестник и колко е отговорна работата на журналиста.

- Какво мислите за нашия вестник и какви са Вашите критики и препоръки?

- Богато и интригуващо е съдържанието на вестник „В@з Буки Веди“. В него открих широк спектър от теми, значими за всеки български читател, който се интересува от случващото се в СУ „Иван Вазов“, както и в град Плевен. Тук откривам теми за Отечество, за емблематични природни забележителности от Плевенския регион, популярни в страната и по света, събития като изпращането на поредния випуск на училището, и всичко това е съпроводено с богат и качествен снимков материал. Използвам случая да поздравя възпитаниците на СУ „Иван Вазов“ и техните преподаватели, както и директора на училището г-н Димитър Митев за гравивната работа, свързана със списването на вестника. Моите лични поздравления и за целия редакционен екип на вестника. Запазвам си правото за критика и предложения като ваш читател!

- Какво Ви подтикна да станете журналист и какво поддържа интереса Ви към

работата?

- От близо 17 години работя в регионалното студио на Дарик радио, като след конкурс бях избран за тонрежисьор за осъществяването на предаванията, които се излъчват ежедневно с информация от Плевен и региона. Работата в едно радио-студио е много динамична и интересна, но преди 6 години към това се добави и ангажиментът ми като „човека, който отговаря за новините“ в офиса на Дарик радио и DarikNews

в Плевен. Така се свързах пряко с журналистиката и от края на 2011-а до днес денонощно работя за това, да подготвям и предоставям на слушатели и читатели актуалната информация от Плевен и областта в най-разнообразни форми, част от което са двукратните ежедневни емисии „Новини“ – в 9:30 и 15:30 часа и материал по актуална тема, свързана с Плевен и региона, който се излъчва всеки ден във времето между 10:00 и 11:30 часа. Всичко това се слуша в пет региона в страната – Плевен, Ловеч, Враца, Монтана и Видин. Така че да работя като журналист не стана заради моя амбиция, но после работата така ме запали, че вече няма минута, в която да не мисля за това, какво ли ново се случва... - Какви според Вас са ценностите, които един човек с тази професия трябва да притежава?

- Няма да ги степенувам, но да започнем от ангажимента да знаеш, какво ново се случва в Плевен, какво се случва в страната, свързано с Плевен и т.н. Да си активен в степен, която да ти позволи да знаеш наистина какви са последните най-важни новини от региона. В днешно време това изглежда доста лесно поради технологиите, но именно затова тук идва моментът да отсееш по-важното и полезното за потребителя/слушателя и читателя/. Така неминуемо идва и въпросът, кое е

по-важното за хората – намерените 15 или повече кутии с незаконни цигари или посетителството върху живота на беззащитна жена например, което е и правото на избор на самия журналист...

- Какво се иска, за да станеш най-добрият, да бъдете избран за журналист на 2016 година?

- Може би почти нямам какво да кажа след изброеното дотук. Ще акцентирам върху думата „отговорност“, защото мисля, че там е разковничето да успееш да бъдеш добър в журналистиката, както и във всяко начинание, което си приел като своя сериозна теза.

Благодарим за отделеното време и се надяваме, че открихме нов приятел в лицето на журналиста Николай Колев. Оставаме отворени към неговите препоръки, защото искаме да печелим още награди и да се наречем негови колеги.

Християна Тасева 9з

www.suivanvazov.com

- Актуална информация за училищния живот, предстоящи събития и конкурси, пробни зрелостни изпити
- Богат фото- и видеоархив
- Статистика на средния успех на учениците в съпоставка с изминали години.

Трябва да сме горди с това, което имаме, и да го про- ДЪЛЖИМ

С всяка изминала година все повече българи празнуват американския празник Хелоуин. Това показва колко много се доближаваме до Западния свят и неговата култура и колко лесно може да забравим своето.

В последния ден на октомври вече може да видим българчета, облечени в страшни костюми на лов за лакомства. Естествено няма нищо лошо в забавленията и създаването на хубави спомени. Проблемът е в това, колко много деца забравят какво се чества на следващия ден - 1 ноември. Това е наш празник, озаглавяващ българските далечни и близки будители, сред които и учителите ни. За мен е недопустимо да пренебрегваме всички тези хора, посветили живота си за национално образование и грамотност. Срамота е да не изразим признателност към възрожденците, строители на съвременна България. Трябва да помним всички онези дела, които са ни направили по-добри.

Трябва да се гордеем, че сме българи, защото има много причини за това. Ние сме първите, които използват кирилицата, първите будители, преписвали цели книги на ръка(спомнете си това следващия път, когато се оплаквате от 3 страници план по литература). Неслучайно нашето училище носи името на един от най-големите български възрожденци!Вазов създава първия български роман „Под игото“, който се счита за най-четен и най-любим роман на българите. Също така почти всички негови произведения показват колко голям будител е. Считам за нужно да ви припомня, че създава стихотворение, с което опровергава нападите срещу българския език:

Език свещен на моите деди,

*език на мъки, стонове вековни,
език на тая, дето ни роди,
за радост не – за ядове отровни.*

Колко много битки са се водили за самостоятелна българска църква, как младите възрожденци са пишели вестници зад граница, как са създавали читалища и училища с много труд, лишения и любов... Също ви напомням за учителите ни, които всеки ден се борят с нас, за да получим добро образование и да станем хора. Те са по-упорити от нас и дават всичко от себе си, защото в техни ръце е бъдещето на България. Трябва да знаем, че днес също има българи, които продължават делото на Паисий, Ботев, Вазов...

Не бива да допускаме да се забравя или омаловажава родният ни език - заместват се хубави, звучни думи с други на чужд език, вече дори в официалните документи се допускат езикови грешки, речникът ни става все по-беден и използваме едни и същи думи; когато си чатим с приятели, използваме съкращения и пишем на латиница...

Трябва да се събудим! Трябва да сме горди с това, което сме постигнали преди и да го продължим! Трябва да поднесем почит към тези велики хора, които са се борили, за да сме грамотни и да сме българи! Хелоуин е чужд празник! Трябва да се научим да уважаваме първо нашите празници и нашата история и култура и чак след това имаме право да празнуваме други!

Зина Махмудова 8б

Празникът на народните будители през погледа на петокласници

Будители народни
Животът днес такъв е,
че няма много хора,
решени да се борят
със слово за народа.

А някога били са
отдадени и смели –
книжовници, учители,
будители наричани.

Та днес да можем ние
със слово да се борим,
духовност да ни води
пред другите народи.

Мария Виткова 5б

Будители народни,
дадохте ни светлина,
дадохте ни знак
към нова, по-добра мечта.

Поклон, будители народни!
Поклон пред вашите дела!
Ний наследници сме горди
на свободна и независима земя!

Деница Луканова 5б

Безброй са имената на будителите, допринесли чрез делата си българският народ да премине през години на тежки изпитания. В онези далечни времена е имало хора, чиито дела на будители уважаваме и днес. Сред тях е монахът Паисий Хилендарски, написал „История славянобългарска“. Аз съм горда, когато изучавам делата на будителите. Примерът им ни кара да се чувстваме значими, че сме българи и техни наследници. Следите от тези далечни събития ни помагат да съхраним националния си дух и днес. Прекланям се пред тези велики предци!

Елина Константинова 5б

За мен будител е човек, който чрез слово може да пробуди един цял народ и да го подтикне да изказва мнението си на глас, без да изпитва страх от нещо или от някого. Будителят е човек от народа със силен характер и висок дух. Този човек иска гласът му да бъде чул. Прекланям се пред всички народни будители!

Радина Станиславова 5б

На този ден всички ние си при-
помняме съветите на най-
мъдрите българи, на творците и
пазителите на българския дух.
На този ден кичим с цветя
портрети и изричаме мъдри
думи на най-просветените
българи.

Този ден е свещен за мен, за-
щото духът на нашите учители
се връща при нас и ни при-

помня кои сме и как трябва да
браним българщината.

Тях ги има и днес. Можем да ги
разпознаем по чистата българ-
ска реч, по това, че милеят за
родното. Днес имаме нужда от
повече будители, които да пре-
дадат на следващите поколения
любовта към родината, към
учението, към миналото ни.

Ванеса Денчева 5б

Защо ни е Хелоуин, след като си имаме Сирни Заговезни?!

Хелоуин е празник, популярен сред тий-нейджърите у нас и в чужбина. Всички обличат страшни костюми и маски и когато падне мрак, започва и забавлението. Маскирани като чудовища и страшни, нереални същества, децата обикалят къщите на съседите си, а дори и на напълно непознати, за да събират сладкиши, но с предупреждението, че ако не ги получат, ще им „изиграят номер“. Хелоуин не е български празник и никой не ни задължава да го празнуваме. Работата обаче е там, че децата все повече искат да подражават на англоговорящите си връстници.

Да, важното в случая е забавлението и това, че всички са щастливи, но проблемът е, че много от тези деца не знаят, че в България съществува празник, наподобяващ Хелоуин - Сирни Заговезни. На този ден на много места

в България по улиците излизат кукери, облечени в костюми и маски от животински кожи, стараещи се да изглеждат като зверовете или типични персонажи (бабата, дядото, царят). В някои градове и села се организират карнавали, на които децата могат да се маскират в какъвто костюм пожелаят. Накрая за всички има лакомства и подаръци. Целта и на двата празника е да се прогонят злите сили. Не виждам защо трябва да посещаваме домовете на съседни и приятели в нощта на Хелоуин, като много от домакините дори не знаят какъв е този ден и съвсем не са подготвени, след като можем да си приготвим карнавални костюми и да си организираме нещо с приятели на Сирни Заговезни. Така ще направим не само себе си щастливи, а и всички покрай нас. Ще се забавляваме, баби и дядовци ще ни разкажат те как са го правели на този ден. И най-важното – ще изгоним злите духове.

Илейн Иванова 9з

Малки родолюбци

Ученици от първи клас през 2017 година се приобщиха в дейностите към движението „Млади възрожденци“. Те се включиха в националния конкурс за рисунка по инициатива на Общобългарския комитет „Васил Левски“. Темата беше: „180 години от рождението на Васил Левски“. По този начин и малките насочиха вниманието си към нашата славна история. Учениците бяха ентусиазирани и същевременно горди, че участват в конкурса във възрастовата група до 4 клас. Всеки използваше свободно избрани материали и техники. Голяма част от първокласниците се опитаха да нарисуват образа на великия апостол, гледайки портрета му. Постараха се да изпълнят естетически своите рисунки. Подходиха творчески и отговорно към

темата за бележитата годишнина на Васил Левски. Тя стимулира тяхното мислене като творци на патриотична тематика.

Творбите на първокласниците са впечатлили журито и през месец септември се получи известие за наградени ученици, участвали в конкурса. Те са вече второкласници – ученици от 2а и 2б клас.

Нека поздравим малките родолюбиви художници - Преслав Йорданов, Катерина Попова, Венцислав Йотов, Юлия Цолова, Михаил Иванов, Цвета Караджова!

Те бяха отличени със специални награди - ученическа раница, книжка „Ние, младите възрожденци“ и грамота за участие.

В@З Буки Веди

Музикална награда

През октомври в София се проведе Международният фестивал на изкуствата „КРЪСТОПЪТ НА МУЗИТЕ“. Журито от утвърдени имена на българската сцена (Етиен Леви, Маша Илиева, Мими Иванова, Развигор Попов и др.) отсъди на Валерия от 26 престижното трето място в конкурса. Тя с вълнение разказа своите впечатления: „Това е конкурс за деца, които пеят или танцуват. Разделени са в няколко възрастови групи. Състезанието бе в „Сълза и смях“, а награждаването - в НДК. Имаше участници от Италия, Русия, Македония. Сред журито - също. Аз изпях „Je t'aime“ на Лара Фабиан и „Една българска роза“ на Паша Христова и получих първата ми голяма награда. Малко ми се подкосиха краката и като светна прожекторът, не виждах нищо. Но така поне не виждах публиката и журито. Мечтая да стана певица.“ Ние от сърце ѝ го пожелаваме.

Камелия Григорова 10б

ХОРОСКОТ

ОВЕН

Детето Овен има огромен, неизчерпаем запас от енергия. Има потребност от малко да се занимава със спорт.

ТЕЛЕЦ

Детето Телец гледа на света с очите на художник. Склонно е да формира комплекс към вещите.

БЛИЗНАЦИ

На детето Близнаци учението се отдава с лекота. Има много добра памет, в която складира всичко още в учебните часове.

ДЕВА

Детето с лекота преминава през този етап от живота си. Те са трудолюбиви и постоянни. Лесно постигат успехите си.

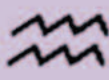
РАК

Детето има склонност да формира чувство за вина по най-дребни поводи, затова трябва да му се отправят леки забележки.

ВОДОЛЕЙ

В училище ще напредва, ако му е интересно. Тежко и горко на учителите, които не владеят добре предмета си – подигравките няма да им бъдат спестени.

ЛЪВ

Детето Лъв обича изявата. За него училището е сцена, на която може да демонстрира своите многобройни таланти.

ВЕЗНИ

Детето Везни обича да живее в хармония с всички, да е добре прието и да бъде харесвано, затова се старае всячески да поддържа доброто настроение на околните.

РИБИ

Детето Рибите е благодат както за родители, така и за учители. То е отзивчиво, старателно, винаги изрядно и готово с домашните си.

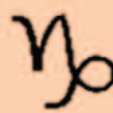
СКОРПИОН

Детето Скорпион от малко държи да налага свои правила, с които другите деца трябва да се съобразяват. Кръгът му от приятели не е голям.

КОЗИРОГ

Детето Козирог е възрастен индивид в детско тяло. Обикновено е отличен ученик, но ако някой учител не му допада, зарязва предмета му.

СТРЕЛЕЦ

Детето Стрелец е ученолюбиво и обикновено родителите нямат проблеми с него. Малкият Стрелец мисли идеалистично и глобално.

С усмивка

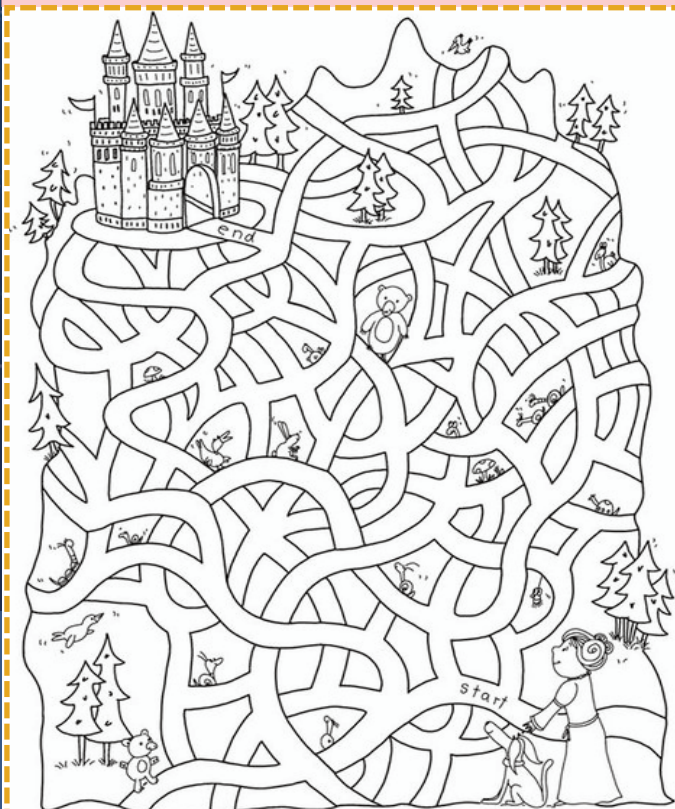
- Вече влязохме в час! Да не вадя пожарогасител за телефоните!
- Госпожо, в нашето училище му викаме докладна!

...
- Хладилникът е революция в живота на хората!
- Защо?
- Защото никога не ви мързи да отидете да си вземете храна от него!

...
- Хайде, приятелко, премести се на първия чин!
- Офф, ей сега..., само да си взема нещата...
- Ехе, чаршафи и цялото жилище пренесе!

...
- Хайде, остави го този телефон!
- Добре, госпожо!
- Най-хубавите телефони са тези, на които те търси гаджето. Ако нямаш гадже, все едно нямаш телефон. Не знам какво толкова го ръчкаш...

Йоана Кирилова 11м

Йоана Кирилова 11м

ХОРИЗОНТАЛНО

1. Стыпчи го, прегаци го, убий го.
6. Той почина!
7. "Тарванът грачи грозно, зловещо,..."
8. "плаче гората"
10. "идат като тигри, бягат като овци"

ВЕРТИКАЛНО

2. "език свещен.../език свещен..."
3. "либе хубаво"
4. "Кой не знай Чавдар войвода?"
5. Изядох три чинии.

Попълни таблицата с тропите и фигурите, използвани в примерите!

Иван Жунтовски 10м

HALLOWEEN WORD SEARCH

Halloween
October
Spooky
Scary
Ghost
Vampire
Werewolf
Witch
Zombie
Skeleton
Monster
Black
Orange
Candy
Trick or Treat
Haunted House
Jack O' Lantern
Boo
Spider
Bats

Y	W	I	T	C	H	D	Y	R	A	C	S	J	W	K
W	J	A	C	K	O	L	A	N	T	E	R	N	C	D
L	H	E	G	G	H	O	S	T	H	S	K	A	R	E
N	R	E	T	S	N	O	M	A	P	K	L	O	E	I
O	O	S	U	E	D	R	L	I	R	B	J	P	B	B
T	O	U	V	M	R	L	D	P	S	E	Z	V	O	M
E	B	O	Z	V	O	E	G	B	G	H	C	A	T	O
L	A	H	L	W	R	I	E	N	A	W	F	M	C	Z
E	T	D	E	Y	A	R	A	Y	E	Y	J	P	O	S
K	S	E	T	A	E	R	T	R	O	K	C	I	R	T
S	N	T	K	K	O	Q	E	Y	I	O	T	R	J	O
I	Y	N	X	L	U	W	D	P	X	O	Z	E	O	Q
K	M	U	E	S	O	N	T	I	N	P	S	K	F	B
M	N	A	U	L	A	L	V	C	M	S	X	K	C	P
J	E	H	F	C	T	F	J	K	T	G	B	N	N	B

Редакционен екип

Мерилин Писина, Преслава Кръстева, Иван Жунтовски, Йоана Кирилова, Магдалена Минкова, Виолета Антонова, Камелия Григорова, Християна Тасева, Миглена Бурова, Илейн Иванова, Цветелина Тикова
Предпечат – Мерилин Писина; консултант – Йончо Йончев
Консултант – Радинка Иванова
гр. Плевен ул. "Иван Вазов" №46, тел.: 064/822 280
el_vestnik@abv.bg; www.suivanvazov.com
Броят е редакционно приключен на 03.11.2017г.

Издава: ЛАБЕЛ ООД - гр.Плевен
Предпечат: FFDprepress.com
Печат: FFDprint.com

Хартия: www.ema-bg.com

Тираж: 1000

Защо пишем така?!

РОБОТНО РБЕМЕ

От понеделник до петък
от 9:00ч. до 12:30ч.
от 13:30ч. до 19:00ч.
В събота от 10:00ч. до 16:00ч.
Неделя – почивен ден

Не пропускайте

По повод 139 години от Освобождението на България
140 години от Освобождението на Плевен,
40 години от откриването на Панорамата „Плевенска епопея 1877 г.”

ръководството на СУ „Иван Вазов”, редакционният екип на училищния вестник „В@з Буки Веди” и училищният клуб „Млади възрожденци”

обявяват

училищен конкурс за рецитиране на тема

„Да помним историята си”

Целите на конкурса са чрез средствата на художественото слово да се гради и изразява отношение към историята и родината; стимулиране на интереса към българската литература и възпитаване на национално самочувствие, насърчаване на вътрешната потребност за творческа изява чрез възкресяване на спомена за най-високите върхове на българската история и българския дух.

Регламент

1. Възможност за участие имат ученици във възрастовата група 8-12 клас
2. Допускат се индивидуални и колективни изпълнения
3. Учениците могат да рецитират поезия и проза. Тематично текстовете трябва да бъдат посветени на Плевен, на България - на нейните герои, природни красоти, забележителности
4. Жури ще оценява представянето в деня на конкурса по следните критерии – тематична обвързаност, дикция, техника на изпълнение, сценично въздействие
5. Заявки за участие се приемат при преподавателите по български език 8-12 клас до 30 ноември

Конкурсът ще се проведе в навечерието на 10 декември – Деня на нашата признателност към загиналите за освобождението на Плевен. За конкретния ден и час на събитието заявите участие ще бъдат уведомени лично.

За консултации при избора на текст и изпълнението, както и за подробности по регламента, се обръщайте към преподавателите по български език и литература в съответната възрастова група.

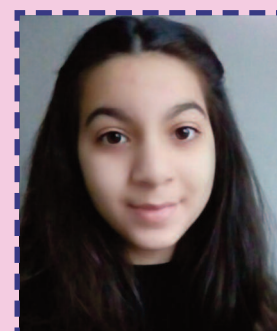
Имаме нови попълнения в екипа

Както всяка година, и този път поканихме новоприетите осмокласници да се включат в екипа на вестника. Опитавме се да им обясним, че работата не е лесна, че е непрекъсната, че трябва да са инициативни, любопитни – да виждат невидимото, да носят отговорност за казаното, да са смели, за да огласят мнението си. И не на последно място, разбира се, да са грамотни!

Запознахме се със желаещите. Засега дадохме думата на две момичета да се представят – те участват със свои текстове. Останалите – в следващите броеве, ако продължават да работят и да се стараят. А за всички вас, скъпи читатели – ако мислите, че има какво да кажете и искате да сте част от нас –

пишете на адрес: el_vestnik@abv.bg!

Аз съм Зина - дете, изпълнено с любопитство! Обичам да опитвам непознати за мен неща и да научавам нови факти за себе си и за заобикалящата ме среда. Книгите са най-добрите ми приятели (след пицата), но главното ми хоби е да философствам. Имам свое мнение за нещата и се радвам да бъде нов член от екипа на „В@з Буки Веди“!

Аз съм Елица

Харесвам всички животни, но любимите ми са вълците, защото малко са тези, които осъзнават колко важни и интелигентни създания са те. Не харесвам лова, ненавиждам ловците, особено браконьерите.

Искам да стана треньор, писател, психолог или ветеринар, още не съм решила. Написах една книга, но се оказа, че диалозите са прекалено дълги. Обаче това не ме спря и в момента работя върху втора.

Добре дошли!

Срещнахме се с новите попълнения в нашето училище – петокласниците и осмокласниците

Настъпва новата учебна година и както знаем, с нея идва и есента. Сезонът на промяната за нас, сезон за размисъл, подправен с капка меланхолия... А защо не и с оптимизъм – все пак започна учебната година и ние сме готови да щурмуваме нови върхове в науката. Ехаааа!

Ясно е, че за една част от нас училището е по-скоро натоварване, отколкото удоволствие. Да им кажем отово, че знанието е сила, с която някой ден ще можем да постигнем всичко, за което сме мечтали като малки. Може би има причини понякога да идваме с леко нежелание – все пак сме коренно различни характери, събрани на едно място в различните паралелки, може би интересите ни са различни, а трябва да учим всичко. Но пък тук ни очакват винаги нашите любими учители, готови да разговарят с нас и да ни провокират. Ей такива въпроси изникнаха в главата ми в началото на тази учебна година и затова реших да се срещна с новите попълнения на „Вазов” – 5 и 8 клас, и да си поговоря с тях. Обобщих резултатите и ви ги представям – изводите си направете вие.

Оказа се, че някои от тях идват от други училища, а някои са тук от първи клас. Опитав се да им обясня, че при всички обстоятелства горният курс е съвсем различен от това, което си мислим, че е. Не е никак лесно, трябва здраво учене и най-вече тук създаваме всичките си спомени – затова не бива да забравят и забавленията.

Защо избрахте точно тази паралелка?

Повечето петокласници от „в” до „ж” просто са били записани, където е останало място. Надпреварата за „а” и „б” паралелките е била голяма, но, разбира се, са избрани най-добрите от добрите.

Осмокласниците имат много възможности за избор избор в града за разлика от петокласниците. Тук вече паралелките са подредени по различни специалности – обще-

са се насочили към медицината. Но не само желанията и мечтите имат роля тук. Ще цитирам един от най-колоритните отговори, които получих „Миналата година учих много

това те съвсем съзнателно са решили да продължат образованието си тук. Пък и все пак не им се иска да се разделят със своите приятели.

Какви очаквания имате за учителите и класа и оправдаха ли се те?

5 клас: Въпреки че е още началото на учебната година, петокласниците разкриват, че са имали големи очаквания. Представяли са си класа като сплотен, единен, забавен и приятен. Засега представите им се оказват реалност в голямата си част, а относно ученето... Е, ще спестим, че все още не са свикнали с темпото, с многото зъдължения, но няма да пропуснем да кажем, че не се чувстват изтормозени, а приятелски настроени към своите прекрасни, но много взискателни преподаватели.

8 клас: Същото разказват и по-големите. Въпреки факта, че учат ин-

тензивно английски и нямат кой знае какво натоварване, те също харесват своите учители, и то много. Очакванията им за тишина, разбиране и сплотеност също са се оправдали и се чувстват уютно в заобикалящата ги обстановка.

Скъпи съученици! Няма значение дали си в пети, или в осми клас. За да решиш къде и какво искаш да учиш, се изисква много информация и решенията ни трябва да са обмислени и сигурни. Повечето ученици са свикнали тук и им харесва да бъдат ученици на „Вазов”, затова са предпочели да продължат там, където се чувстват най-сигурно и уютно. Амбициите и мечтите ви, да бъдете известни лекари, адвокати, програмисти, могат да се осъществят, благодарение на това, че вече сте част от нас и сте в нашия общ дом. Но това не е достатъчно – трябва и да се трудите. Много!

Добре дошли при нас!

Миглена Бурова 9б
Цветелина Тикова 9б

ствени науки с изучаване на английски език; хуманитарни науки с изучаване на английски; природни науки с английски език; софтуерни и хардуерни науки с изучаване на английски; математически профил с английски език.

Едно училище, различни хора. Именно различията и предпочитанията ни водят, когато правим избори. Едни споделят, че харесват история и география, други пък обичат да се занимават с български език и искат да станат адвокати, трети са добри в технологиите, а четвърти – „просто тук са ги приели, защото в другите паралелки е нямало места вече”. Забелязах, че интересът към паралелката със софтуерни и хардуерни науки е голям – това е най-новата паралелка и съответно – пълна. Хората там обичат да се занимават с компютри и искат да се реализират по този начин. Друга пълна паралелка е тази с природните науки. Повечето

български и вече ми писна, затова реших вече да уча обществени науки”. Ще замълча!

Защо избрахте точно това училище?

Петокласниците споделиха, че при избора са получили помощ от родителите си. Получили са доста добри отзиви от ученици, които учат тук. Ами, разбира се, че за нашето училище ще се говори така – имаме цели три входа, добре оборудвани кабинети по информатика и технологии, модерни и чисти тоалетни и чешми, прекрасни учители, които ни предават материала по по-усвоим и разбираем за нас начин, отлично поддържан сайт и вестник... Не бива да пропускаме и големия заден двор, където имаме огромно футболно игрище, баскетболно игрище и прекрасна градина с цветя и дървета. Как да не се възползваш от тези удобства?!

8 клас: За повечето осмокласници всичко това е добре познато и за-

Етикети и опаковки
за всички индустрии

ЛАБЕЛ

[Плевен] [България]
[бул. Георги Кочев 100]
[тел./факс: 064 800 557]
[e-mail: label.ood@gmail.com]
[www.label.bg]